

Společenství živé víry

Hošťálková 31. 7. 2016

Písně: 171, 393, 423, 699, 453

Čtení z Písma: Skutky apoštolů 2, 22 - 24. 36 - 47

Text kázání: Skutky apoštolů 2, 41 - 42

Milí bratři a sestry,

v Bibli se nesetkáváme s žádnými smyšlenými příběhy, které by nám byly předávány nějakými dávnými vypravěči z Orientu tak, jako je tomu s mnohými pohádkami. V prvních desetiletích a staletích křesťanského období, kdy se církev v tomto světě postupně usazovala, se objevovaly různé spisy, které byly evangeliím velmi podobné, ale tehdejší křesťanské společenství velmi poctivě zkoumalo pravost a vypovídací hodnotu těchto spisů a když nebylo o jejich hodnotě a pravosti přesvědčeno pak je do novozákonního kánonu nezahrnulo. Tento poctivý zápas církve o věrohodné předání toho, co Kristovi učedníci se svým Mistrem zakusili, nebo o věrohodné popsání prvních kroků nově ustavené Kristovy církve pro další generace, posiloval a upevňoval důvěru k Písmu a jejímu sdělení.

A my dnes těmto slovům nenasloucháme jen z nějakého zájmu, abychom se dozvěděli, jak se to vlastně tenkrát všechno sešlo. Tyto staré záznamy a obrazy, jsou a mají být pro nás dnes vždy také novou výzvou a příkladem. Navzdory různým proměnám prostředí a času za ta mnohá staletí, je a zůstává ono společenství, které se tenkrát shromáždilo kolem Petra a apoštolů, příkladem a měřítkem pro nás dnes. Skrze ně jsme schopni poměřovat cenu a význam církve dnes i společenství našeho; a hledíme na to tehdejší formující se společenství proto, abychom přemýšleli nad obnovou a budováním společenství našeho, v našem prostoru a nám vymezeném čase.

Myslím, že nějak cítíme, že časy tak zvané lidové církve jsou nenávratně za námi a dnes žijeme v době, kdy hledáme novou formu existence a služby církve v našem světě. Potřebujeme do toho vnést určité jasno i určitý plán, nechceme přece zůstat na měčíně. Ptáme se: *„Co bylo nosné pro prvotní církev, na čem vlastně stavěla. Jak má vypadat křesťanské společenství dnes, abychom se o ně nemuseli bát a aby především plnilo poslání, které mu bylo jeho Pánem svěřeno?“*

Tím prvním, základním rysem, kterým je definován život prvního křesťanského společenství v Jeruzalémě je: **„Vytrvale poslouchali učení apoštolů...“**. Když slyšíme slovo „učení“, možná se nám hned vybaví vzpomínka na náboženství, které jsme jako děti navštěvovali, nebo na konfirmační přípravu. Vybaví se nám katechismus, který jsme se museli učit nazpaměť. Možná se nám ty formulace zdály starobylé, nudné, životu vzdálené. Ono „učení“ tak, jak nám bylo generacemi předáváno se nám opravdu může zdát dost chladné, ne příliš záživné. S člověkem dnešní doby přece spíše hýbou věty, které jej dovedou „nažhavit“. Možná jsou zjednodušené, ale líbí se mu a přeje si je.

Ale ono „učení“, o kterém zde slyšíme, je jakýmsi „extraktem víry“, stručným shrnutím, pokusem o rekapitulaci Písma. A jak víme, extrát není vždy chutný a

většinou si jej nedáváme jen tak. Jistěže poznávání Bible se nemůže omezit jen na poznání katechismu, nebo jiných příruček. Člověk se potřebuje dostat k samému Písmu, sám je otevřít, promýšlet. Katechismus, nebo jakýkoli jiný poctivý souhrn Písma v tom může plnit jen pomocnou roli. Ono „**učení apoštolů**“ neukazuje ke znalosti katechismu, ale k tomu, co právě v této chvíli v evangeliu nacházím, co promýšlím, co mne oslovuje. Ukazuje to ke Slovu Písma, které čtu a které ve mě ožívá.

Potřebujeme sebekriticky přiznávat a vyznávat, že velkou nouzí dnešní církve a lidí, kteří ji tvoří je, že nepovažujeme za potřebné Bibli příliš otevírat. Máme pro ni zvláštní místo ve své knihovně a třeba ji příležitostně i otevřeme; ale bez intenzivního zájmu o Písmo a jeho promýšlení není možné v církvi nějaké obživení očekávat. Vždy, když se začne Bible v církvi otevírat - při biblické hodině, v biblických kroužcích - je to potěšitelné a nadějně. Potřebné je osobní čtení Písma, potřebné je i společné čtení - vzájemně se doplňujeme, co neví jeden ví druhý. Přes společné čtení a přemýšlení a ve společném očekávání na působení Ducha svatého, se nám Písmo stále více otevírá. Proto platí také dnes: **Vytrvale poslouchat učení apoštolů...**

„**Vytrvale byli spolu...**“, to je to druhé, co v textu slyšíme. Kdybychom se probrali naším zpěvníkem, pak bychom tam nejspíš našli více písní, které se zabývají námi samotnými a již méně těch, které by se zabývaly vzájemným soužitím s našimi bližními. Jde v nich častokrát především o vztah jednotlivce vůči Bohu, o vlastní spásu a již méně o spásu bližních. Pokud nám je tento postoj blízký, pak se nechme Písmem nově oslovit. Stranění se druhých do církve nepatří.

Jsme vděční za každé setkání, které smíme ve všedních dnech prožívat: v rodině, dobrá přátelství, dobré vztahy na pracovišti... Ovšem, tím více to platí o společenství víry! Odstup, který si můžeme udržovat jeden od druhého ve sboru, je vždy špatným znamením. Kristus nás nechce vázat jen na sebe, ale odkazuje nás také k našim bližním, spojuje nás s nimi. On sám se k nám snížil a stal se jedním z nás, aby právě z nás udělal Boží děti. Ale tím se také v něm stáváme navzájem bratry a sestrami - sourozenci v Kristu. Tedy: **Vytrvale být spolu...**

„**Vytrvale lámali chléb...**“ Touto výpovědí je míněno hlavní denní jídlo, které ti, kteří náleželi k první křesťanské pospolitosti společně, v různých domech přijímali. Toto společné jídlo v závěru vyvrcholilo ve Večeři Páně, kterou Ježíš svým učedníkům zanechal jako svůj odkaz a vyzval je k tomu, aby ji slavili „**dokud nepřijde**“.

Večeře Páně patří do shromáždění křesťanů tak jako kázané Slovo. Máme někdy za to, že Večeře Páně je pro skutečně kající křesťany, a pak chceme od Stolu Páně vylučovat ty, o kterých si myslíme, že tam nepatří. Ale Večeře Páně je zviditelněným Slovem a vždy novou výzvou pro mne osobně, abych **já své** hříchy neopakoval a žil životem, který se bude Pánu líbit. Potřebujeme se učit novému porozumění tomu, co toto znamení Večeře Páně, ustanovené samotným Ježíšem, skutečně znamená. A ono nás bude odkazovat ke **společenství s ním a společenství našemu vzájemnému**.

„**Vytrvale se modlili...**“ Při každém takovém shromáždění se společně modlíme Modlitbu Páně. Stává se, že nad ní, když vyslovujeme její slova, často ani nepřemýšlíme - to je na vyznání a nápravu. Potřebujeme se ale modlit slovy, která by nám ukazovala a uváděla nás - jako jednotlivce i jako společenství - do našich všedních dnů. Když po ukončení shromáždění opustíme tyto prostory, vracíme se na ta nejrůznější místa a do nejrozmanitějších vztahů, kde každý z nás žijeme. Právě

tam se naše křesťanství ověřuje. Tu jsou důležité naše osobní modlitby - za sebe samotné a mou dnešní cestu, za naše blízké, sousedy, známé, za sympatické i nesympatické, za ty, kteří v tomto světě trpí nouzí... Tady se rozhoduje, jestli jsme skutečnými Kristovými učedníky, a jestli také v tomto **vytrvalém rozhovoru** s naším Otcem zakoušíme, že patříme k sobě, též napříč prostorem a časem.

A jaké je to ještě se vztahem křesťanského společenství vůči světu? Ze zpráv o společenství v Jeruzalémě víme, že své jmění spravovali společně a navzájem se podporovali. To byl určitě krásný příklad pro celé jejich okolí. Toto jejich jednání vyrůstalo z opravdové víry, ve které očekávali Kristův brzký druhý příchod. Možná to tato nová křesťanská pospolitost trochu přehnala. Možná tím utrpěla i normální pracovní morálka. To, že apoštol Pavel varoval před tímto špatně pochopeným vztahem k práci, nám dává také trochu nahlédnout do tehdejších poměrů ve sborech. Křesťané se pro onen vyhlášený cíl, který měli před očima, příliš nezajímali o starosti pozemské.

Nicméně to, k čemu nám tento text také ukazuje je, abychom se my, jako křesťané, k majetku na druhé straně neupnuli, aby k němu nepřilnulo naše srdce. To je velmi aktuální výzva. Jestliže dnes smíme žít v dobrých poměrech a mnohých možnostech, máme přitom vždy také myslet na ono první křesťanské společenství. Máme se ptát: Čím žili oni? Co bylo vzácné jim, o co jim šlo? Jaké jsou skutečně ty základní hodnoty života? Jedno je pro život křesťanského společenství velmi důležité. Tím je poznání, že **naše křesťanství nekončí u kostelních dveří**, nebo u dveří našeho domova. Když se ptáme po důvodech, které vedly k selhání a vnitřní vyprázdněnosti sborů a církví, pak poznáváme, že tyto důvody leží právě v oddělení neděle od všedních dnů, v oddělení víry od prostého života.

Zkušenosti prvních křesťanů se pro nás mohou stát jakýmsi rozpoznávacím znamením, příkladem pro budoucí dny. Přemýšlejme nad tím, co sloužilo prvnímu křesťanskému společenství k životu a růstu, protože budeme-li toto poctivě ohledávat a pouštět se cestou jejich příkladu povede to také mezi námi k obnově a vnitřnímu i vnějšímu růstu k Boží slávě a cti a našemu okolí k užítku. Co je tedy pro nás nezbytné?: ***Vytrvale zůstávat v učení apoštolů, ve vzájemném společenství, v lámání chleba a v modlitbách.***

Amen.